

Heimdall-broder,

På förekommen anledning påpekas att bidrag **inte behöver vara lustiga** för att platsa. Några har trots det på grund av gårdagens utskick och därför sagt sig avstå från att bidra. Så är det alltså inte alls som framgår av dagens bidrag, signerat naturvårdaren **Jan-Åke Hillarp**.

Vidare bör tilläggas att den som inte vill **belasta sin ep-brevlåda** med dessa utskick förstås kan säga till och då stryks från sändlistan.

Slutligen, synpunkter på **möjliga förbättringar** av denna idé tas självklart emot med största tacksamhet.

Sällskapliga hälsningar,

Frank

Vilt på stan.

Eftersom jag är viltrehabiliterare nära Sveriges till invånarantalet tredje stad, stöter jag ofta på problemet med stadslevande – urbant – vilt och människor. Oftast är det, som jag ser det, enkla problem som fiskmåsar, som häckar på flervåningshusens tak och ungar som hoppar ner från taken eller ibland t o m faller ner från dem och sedan börjar springa omkring på innergården eller utanför huset på trottoaren. Man vill då att vi ska ta hand om måsungarna för att de:

1. finns på en onaturlig plats
2. kan bli tagna av en katt eller hund
3. kan bli påkörda
4. försvaras av sin mamma eller pappa

Nu är staden ingen onaturlig plats eftersom så många måsar valt den som häckningsplats, därför att det går bättre för dem i stan än på landet. Där finns mer mat och färre rovdjur än på landet. Att maten till en betydande del består av skräpmat har inte fiskmåsar bättre begrepp på än människorna i stan. Vore då inte parkerna bättre platser för dem? Fiskmåsar häckar inte i skog, inte ens i gles sådan.

Risken att bli tagen av katt, hund, räv, mård, grävling och kråkfåglar är mindre i stan än på landet och ett visst svinn finns med i ”beräkningen” och detta kan även orsakas av trafiken. Jag brukar i det senare fallet fråga, om man tycker att samhället ska ta barnen från deras föräldrar bara för att de tillåtits leka på gatan. Grunden är ju egentligen att varje föräldrapar under sin livstid ska föda upp så många ungar, som behövs för att kompensera för deras egen bortgång. Kanske också någon till som kan hjälpa till med spridning av arten. Förr var inte detta konstigt, eftersom detsamma också gällde människor. Idag tänker man inte så, då man i stora delar av världen har en fungerande sjukvård och födoöverskott och vi som bor där inte behöver ha barnkullar på över två barn. Annat var det för 150 år sedan, då ofta några barn dog i varje familj innan de hade hunnit bli föräldrar.

Att föräldrar skyddar sina barn får nog anses som mycket naturligt. Har man underlåtit att se till så att måsarna inte kan häcka där man är, så är problemet självförvällat och ingen anledning att ungarna ska samlas in och sättas på en viltrehabiliteringsanstalt. Om inte ungarna jagas runt av människor så lär sig föräldrarna att människor inte är farliga och slutar att attackera. Vi betraktas inte längre som ett hot.

Detta är enkla stadsproblem, som jag tycker är bagatellartade. Att måsarna skriker retar många i stan. Själv har jag problem med trafikbullret och har svårt att sova i stadernas centrala delar, där bilar kör och folk pratar dygnet runt. När trafiken mattas på efternatten och inte längre överröstar måsarna, så faller ett stort lugn över mig och jag njuter av de naturliga ljuden och jag faller i lugn sömn med positiva drömmar. När jag var liten så flyttade jag in hos min farmor, när näktergalarna sjöng som kraftigast i Lunds stadspark. Hennes balkong vätte mot parken och jag låg på soffan innanför balkongdörren som stod på glänt och njöt av den kraftiga sången från näkter-galningarna, som försökte överrösta varandra. Nu finns där nog inga näktergalare längre. Buskagen har ansetts skapa otrygghet och har därför huggits bort. Vart är vi på väg?

De flesta stadsbor märker inte att de även har rovdjur levande tätt intill sig. Räv, grävling och mård är tämligen vanliga i städer som Malmö. Barnfamiljer som flyttar ut på "landet" – det vill säga mindre tätorter i kranskommunerna – blir ofta förfärade av att se en mård springa över taket eller en räv som går över gräsmattan till den nyinköpta villan. Man ringer kommunen och uttrycker rädsla för att dessa rovdjur ska attackera deras barn. Man vågar inte låta barnen sova i barnvagnen utomhus utan ständig föräldranärvaro. Kan det vara därför, som spädbarnsföräldrar flockas på kondis och kafféer med barnvagnarna.

Jan-Åke Hillarp